

У ДЕНЬ 25 ЖОВТНЯ УКРАЇНЦІ ГОЛОСУВАЛИ І В 1657 РОЦІ.
ТОДІ ОБРАЛИ ГЕТЬМАНА – ІВАНА ВИГОВСЬКОГО, ТОГО, КОМУ
СУДИЛОСЯ УЩЕНТ РОЗГРОМИТИ МОСКОВСЬКІ ОРДИ ПІД
КОНОТОПОМ І ВИКИНУТИ ОКУПАНТІВ ЗА МЕЖІ УКРАЇНИ...

Козацький край

Козацькому роду нема переводу!

№8 (72)
17 жовтня 2015 р.

УКРАЇНЦЮ! ЗАВЖДИ РОБИ ПЕРЕМОЖНИЙ ВИБІР!..

Малюнки Олексія БОНДАРЕНКА і Юрія ЖУРАВЛЯ

**Олег
ОСТРОВСЬКИЙ**

Краще Воля без Долі, аніж Доля без Волі...

Євген Войцехівський (позивний "Чех") - один з найславетніших бійців батальйону "Айдар", який загинув торік у літку в Щасті на Луганщині. Він був чудовим воїном, снайпером і командиром штурмового підрозділу "Холодний Яр". А ще - моїм другом і бойовим побратимом...

Усі нагороди знайшли Женю лише після його загибелі - на жаль, так часто буває, коли заслуги людини усвідомлюють занадто пізно. У рідній черкаській Смілі ростуть сини Войцехівського - малі, але затяті козарюги, які не мають наміру прощати ворогам, які вбили їхнього батька. Днями родина Войцехівського передала до музею гімназії, де він навчався, відзнаки загиблого героя. Поміж них - "Залізний Хрест Заслуги" Світової Управи Спілки української молоді на еміграції (СУМ). Знаково те, що смілянин Євген Войцехівський став другою у світі людиною, народженою цією високою нагородою. "Залізним Хрестом Заслуги" за номером першим ще в 2001 році було нагорожено Івана Скалу (позивний "Ясь") - американського поліцейського українського походження, який загинув, рятуючи потерпілих від теракту у всесвітньому торговому центрі Нью-Йорку. Вони загинули практичному в одному віці: "Чех" у 35, а "Ясь" - у 36 років...

Ілля Ідель з Червоної Слободи був ще молодішим - він загинув у 25. У нашому з ним "Айдарі", розкиданому по кількох точках базування на Луганщині, нам не довелося воювати поруч. Але якось я випадково зустрівся з ним, розговорилися і я з подивом дізнався, що Ілля був учнем Червонослобідської школи якраз тоді, коли я в ній учителював...

Зарах начебто й "мир" - в усякому разі, на Сході - відносне затишшя. Проте від того наша з вами відповідальність перед пам'ятю полеглих за Волю України, перед їхніми родинами і перед земляками стає лише більшою.

Знаєте, м'яко кажучи дивно бачити дики хащі й бур'яни у селах Черкащини після того, як бачив практично ідеально прибрану (під обстрілами!) територію блокпосту "Фасад" на березі Сіверського Донця, де воював слобідський Ілля Ідель. Боляче чути, як у рідній Смілі Євгена Войцехівського у пошуках справедливості люди мусять обходити по декілька державних установ, та й то не завжди знаходить вирішення своїх проблем. А у військовій комендатурі луганського Щастя, коли нео командував "Чех", усі питання вирішувалися оперативно і результативно. Не зважаючи на війну і на "основні професійні обов'язки" Войцехівського як бійця і командира холодногорського підрозділу у складі батальйону "Айдар"...

Не люблю і не поважаю тих, для кого український філософ Григорій Сковорода - це просто портрет на стогривневій купюрі. Як людині з села і аграрію, мені дуже подобається фраза філософа Григорія Сковороди: "Не вчіть яблуню родити яблука - краще відженіть від неї свиней!" Вважаю, що саме так і мають чинити українці з чиновниками усіх рівнів влади. Як козаки колись чинили, самі обираючи собі гетьманів і старшину.

А ще - я завжди пам'ятаю, що Сковорода і сам козацького роду, і якраз вчителював на Черкащині, у селі Коврай (нині - Золотоніського району), коли написав свої знамениті рядки: "Всякому городу - нрав і права..." Так має бути після децентралізації і в сучасній Україні, бо головне право кожного українця - це право на Волю і на крачу долю!

Свідоцтво про державну реєстрацію
КВ №18773-7573ПР від 18.01.2012 р.

Україна увійшла до Ради Безпеки ООН

Україна стала непостійним членом Ради безпеки ООН строком на два роки.

На голосуванні в ООН за таке рішення проголосували 177 країн, передає inforesist.org. Крім України статус непостійного члена Радбезу ООН також отримали Японія, Уругвай, Сенегал і Єгипет, які заміняють собою Чад, Чилі, Нігерію, Йорданію і Литву.

Обрані в ході голосування п'ять країн з 1 січня 2016 року займуть місце в Радбезі строком на два роки. Президент України Петро Порошенко привітав українців з обранням України членом Ради безпеки ООН. «Так, ми це зробили! Нам це вдається! Україна - член Ради Безпеки ООН. Результати голосування переконливо довели мое твердження про створення глобальної проукраїнської коаліції. Це відкриває перед Україною нові можливості для захисту суверенітету і територіальної цілісності. Вітаю всіх українців з цією подією», - заявив президент.

У Росії кожен десятий житель боїться «вторження українських війск»

Кожен десятий житель Росії вважає, що на них може напасті Україна.

Про це свідчать результати опитування, проведеного Всеросійським центром вивчення громадської думки (ВЦІОМ).

Майже половина росіян

вважають, що існує загроза військового нападу на Росію з боку якоїсь держави. 43% такої загрози не бачать.

При цьому 53% росіян бачать таку загрозу з боку США і НАТО. На другому місці - Україна, її нападу боїться 10% росіян. Ще 6% жителів Росії боїться нападу з боку Ісламської держави, проти якої Росія начебто бореться в Сирії.

При цьому більшість росіян - 52% - вважають, що

фінансові витрати на армію РФ виправдані. 35% опитаних заявили, що вони занадто великі.

Опитування було проведено 10-11 жовтня 2015 року. Опитано 1600 осіб в 130 населених пунктах в 46 областях, краях і республіках Росії. Статистична похибка не перевищує 3,5%.

Як відомо, керуючий орган ВЦІОМ - Рада директорів, куди входять представники Міністерства праці та соціального розвитку РФ, Міністерства майнових відносин РФ і Адміністрації Путіна.

www.pravda.com.ua

У Тальному відкрили пам'ятник загиблим на Майдані і у «зоні АТО»

У Тальному 14 жовтня відбулося урочисте відкриття пам'ятника Героям Небесної Сотні та захисникам України.

Його споруджено за ініціативи районної громадської організації «Майдан» на спонсорські кошти.

У заході взяли участь заступник голови Черкаської обласної державної адміністрації Юрій Сас, депутат обласної ради Олександр Черевко, голова районної ради Наталія Руснак, голова районної державної адміністрації Василь Клименко, представники громадських організацій, делегації з усіх населених пунктів району.

Виступаючи зазначили, що цей пам'ятник присвячений усому воїнству Небесної Сотні, серед якої і тальнівський нескорений українець Юрій Парашук, а також тальнівчанам Сергію Ярошенку, Віктору Мельниченку, Євгену Гешу, Олександру Шевцову, Віталію Малишу та усім патріотам, які загинули під час проведення антитерористичної операції.

Право відкрити пам'ятник від імені всіх, хто долучився до громадської ініціативи, було надано країним школ, де навчалися загиблі Герої. Присутні хвилиною мовчання пом'янули всіх, хто був учасником українського визвольного руху, тих, хто навік лишився в Небесній Сотні, тих, хто загинув, захищаючи цілісність і державний суверенітет України.

Головний редактор -
Олег ОСТРОВСЬКИЙ
Шеф-редактор - Віктор ВОЛЯ
Редактор випуску - Петро ДОБРО
Голова редакційної ради -
Володимир МУЛЯВА
Засновник - Чигиринська ГО
"Вільне Козацтво Холодного Яру"

З питань придбання та розповсюдження газети звертатися до редакції "Козацького краю" за адресою:
вул. Ільїна, 330, к. 4, м. Черкаси, 18005,
тел.: (0472) 31-29-74
E-mail: Cossack_land@i.ua
Газета віддрукована в ПП Журило С.С.,
м. Черкаси, вул. Вербовецького, 1а. Тираж - 10 000 екз.
Замовлення №

Союз із Москвою був зірваний у Чигирині

Слова священика з Черкас завадили Хмельницькому об'єднати Україну з Московською державою ще за 4 роки до Переяславської ради...

В осінь літа 1649-го Україна входила з першою серйозною перемогою – до волі, здавалося, рукою дотягнутися можна було...

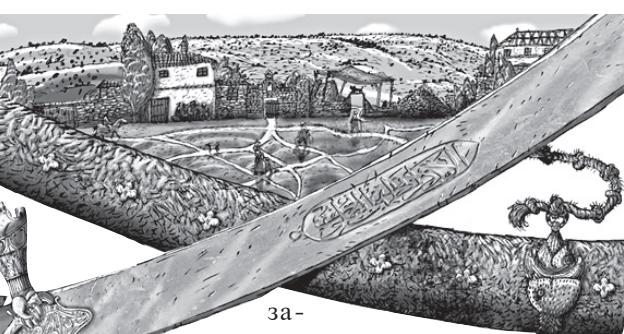
Зборівський договір, підписаний польським королем Яном II Казимиром, силою української зброй легалізував самоврядність козаків – починалася недовга епоха державного утворення, відомого як Гетьманщина. Згідно з першим пунктом договору, український народ визнавався як такий, що "з віків вільний, самостійний і не завойований". Вже наступного, 1650 року до Чигирину, гетьманської столиці, потягнулися валки іноземних послів з обозами, повними дарів – дуже вже державам-сусідкам хотілося мати вплив на нашу землю...

Першими до чигиринської резиденції гетьмана прибули турки, росіяни і ті ж таки поляки, які мали сподівання на те, що Хмельницький не рватиме остаточно з Річчю Посполитою. Кажуть, гетьман не поспішав приймати послів, тож московський князь Василій Бутурлін, турецький паша Узук Амій і польський канцлер Любомирський мали час пометгутися, намагаючись першими потрапити на високий прийом у Чигирині. Зрештою отримали шанс вклонитися українському гетьманові усі одночасно. Літописці описують дари, які поляки, московіти і турки складали до ніг Хмельницького: дорогоцінна зброя, золото, розкішний одяг. Подарунки поляків були вкриті килимами, турецькі – папером і шовками, а московські – рогожею, плетивом із кори-лика, з якого по всій Росії робили кошики (на відміну від українських лозових) та плели з того деревного ліка собі постоли (на відміну від козацьких шкіряних чобіт). Гетьман же не знав, що те, у що були

запаковані ці дари, зможе збурити думку козаків і відкинути його прагнення заручитися військовим союзом з Москвою на цілих чотири роки...

У державах, з яких прибули візитери, правили сатрапи-самодержці. Натомість у гетьманській державі панувала демократія, тож роздивитися дари і послухати улесливі промови прохачів скликали козацьку раду – по троє старшин і четверо козаків від кожного полку. Гетьман тяжів до союзу з Москвою, та проти цього категорично була більшість козаків на чолі з легендарним Іваном Богуном. У їхніх виступах лунала відраза до системи царату, де навіть "бояри московські титулуються рабами царськими, а посполиті вважаються кріпаками, наче не від одного народу походять, а накуплені з бранців та невільників". Гетьман ще міг щось проти того заперечувати, аж поки не виступив православний священик із Черкас – протопоп Федір Гурський, знаменитий красномовець і богослов, речник українського духовенства. Показавши на дари послів, він гучно промовив: "Дари ці знаменують майбутнє народу, ними звабленого – чим вони покриті, тим і народ наш покріється. Дари московські покриті рогожею, то й народ наш, живучи з ними, буде доведений до такої бідності, що вбереться і він в рогожі. Ці висновки суть вірні і більш правдиві, ніж усі оракули світу!"

Ці слова черкащанина збурили козаків-делегатів, які дружно заявили, що визволившись із неволі польської, вони не збираються до неволі московської: "Ліпше нам бути у безперервних війнах за свободу, ніж накладати на себе нові ланцюги рабства і неволі! Та і кому із сусідніх народів можна довіритися без жаху і трепету?" Гетьман Богдан Хмельницький поспішив

за-

певнити коза-

ків, що жодному з послів він не має наміру давати ніяких обіцянок. На тому, власне, й завершилась Чигиринська рада, а послів гетьман спровадив додому, попередньо вручивши їм дари-відповіді, запевнивши у дружньому ставленні до всіх народів, які не сунуть носа в українські справи, й пообіцявши, що до питання того, з ким дружити, повернеться після того, як "пройде у народу перший осоружній до чужих протекцій жар, породжений обидливим тиранським над ним правлінням".

Як відомо, 1654 року в Переяславі таки було підписано угоду про московсько-український союз. Та й тоді скласти присягу цареві відмовилися Уманський, Кропивнянський та ще декілька полків Гетьманщини, а також Запорозька Січ. Навідріз відмовилися від московського протекторату і такі знаменіти полковники, отамани й старшини, як Іван Сірко, Петро Дорошенко, Іван Богун, Осип Глух, Григорій Гуляницький, Михайло Ханенко та інші. Не присягло й українське духовенство на чолі з митрополитом Косовим, зокрема і черкащанин Федір Гурський, чия полум'яна промова у Чигирині на чотири роки віддалила Україну від "московської рогожі"...

Вже за наступного після Хмельницького гетьмана Івана Гуляницького, козаки погнали зі своєї землі московитів, чию вовчу натуру розгледіли через овечі шкури...

**Олександр БРАВАДА,
малюнки Олексія МІЩЕНКА**

При підготовці матеріалу використано "Історію русів", твору Георгія Кониського, Архієпископа Білоруського"

ШАБЛІ КОЗАКІВ ПОЛКОВНИКА З КОРСУНЯ ЗУПИЛИ МОСКОВСЬКИХ ОКУПАНТІВ І ЗМУСИЛИ ЇХ ТІКАТИ...

25 жовтня 1657 року Генеральна Військова Рада у Корсуні обрала гетьманом України Івана Виговського – того, кому судилося перемогти московських окупантів і викинути їх за межі України. Корсунський полковник Григорій Гуляницький став правою рукою гетьмана, очоливши фактично «гвардію» козацького війська...

Під час Визвольної війни Гуляницький, за дорученням гетьмана Хмельницького, двічі очолював українське посольство до Москви: у 1649 та 1654 роках. Та пізніше, побачивши, як "братні" Москва ставиться до виконання Договору з Україною, став її заклятим ворогом. Після того, як 1658 року Москва відкрито підтримала українську опозицію гетьманові Виговському, царський уряд перешов від підбурювання громадянської війни в Україні до відкритого збройного вторгнення російських військ. Армія воєводи Ромодановського захопила ряд міст України, по-звірячому розправившись не тільки з прихильниками гетьмана, а й зі звичайним мирним населенням. Літописець того часу так згадує прихід московита Ромодановського в Конотоп: "Він зустрів процесію громадян міста, перехрестився перед ними по-християнськи, але пограбував місто і його мешканців по-татарськи..." Така поведінка московської армії

тільки додавала прихильників гетьманові Виговському та їхнього бажання вигнати зайд із України. Росія ж у відповідь розширила військове вторгнення: навесні 1659 року на допомогу військам Ромодановського вирушила армія князя Трубецького...

Бої загонів Гуляницького проти росіян були абсолютно успішними: він відбив у московитів Лубни, Гадяч, а потім і Конотоп. Після цьо-

ніж у москалів..." І додав, що повірить у мирні наміри Москви тільки тоді, коли вона приbere свої війська геть з української землі...

У червні козаки, керовані Іваном Виговським та братом Григорієм Гуляницького Степаном, повністю розбили під Конотопом 30-тисячний кавалерійський корпус Пожарського. Почувши про цю поразку, Ромодановський покинув мірії про взяття Конотопа й почав

з Московщиною.

"Цвіт московської кінноти, що відбув щасливі походи 1654 і 1655 років, загинув за один день, і вже ніколи після того цар московський не був у змозі вивести в поле такого близкучого війська. У жалійній одежі вийшов цар Олексій Михайлович до народу, й жах охопив Москву..." Так описував реакцію на звістку про поразку під Конотопом від українських козаків росій-

Україну, щоб визволити її від Москви. У 1663-1664 роках цей похід таки відбувся, Гуляницький зі своїми козаками був у армії Тетері та Яна Казимира. Та того ж таки 1664 року, за звинуваченням лютого ненависника козаків, польського коронного гетьмана Чарнецького, Гуляницького заарештували й кинули до пруської фортеці Мальборк. Там він був в ув'язненні цілих три роки – водночас із Юрієм Хмельницьким та київським митрополитом Тукальським. Після звільнення продовжив боротьбу проти московської влади в Україні та 1679 року його звинуватили у «зраді польському королю» і старили...

Російська імперська, а потім радянська історіографія старалася знищити пам'ять про тих, хто разом з Іваном Виговським повстав проти чужоземного гніту, за волю своєї країни. Та в новій Україні настав час шанувати своїх героїв.

Рішенням Луцької міськради від 1 червня 2013 року вулицю Радгоспну в обласному центрі Волині перейменовано на честь уродженця Корсуня Григорія Гуляницького. На рідній Черкащині славетного козацького полковника досі не вшановано належним чином...

**Олександр БРАВАДА,
малюнок
Юрія ЖУРАВЛЯ**

го, з 21 квітня по 29 червня, цілих 70 днів, 4 тисячі його козаків утримували Конотоп, відбиваючи численні атаки 150-тисячного війська Трубецького, що оточило місто. На пропозицію зрадити гетьману й Україні, Гуляницький гнівно відповів, що росіяни в Україні "многі міста випалили і висікли, краще бути у турка,

послішний відступ з України. Його наздогнали козаки Григорія Гуляницького: несподіваний удар дав українцям багаті трофеї – артилерію, скарбницю, обоз і безславно втрачені росіянами знамена. Сам князь Трубецький ледь не загинув і був двічі поранений. Козаки переслідували недобитків аж до самого кордону

ський історик Соловйов.

На жаль, результатами тієї перемоги Україна не скористалася і остаточно вільною не стала...

Пізніше, вже за часів гетьманування Тетері, Гуляницький побував з посольством у Варшаві, переконав польський сейм і короля у необхідності походу на Лівобережну

Місячний посівний календар огоронника на 2016 рік

Сприятливі дні для посадки, посіву та пересаджування культур в 2016 році

Липень

Вересень

Серпень

Липень

Березень

Червень

Травень

Квітень

Лютий

Січень

Грудень

Декабрь

Січень

Сприятливі дні для посадки, посіву та пересаджування культур в 2016 році

Липень

Вересень

Серпень

Лютий

Січень

Грудень

Декабрь

Січень